

HÍREINK

A gyermekek komolyan vett készüllete, a szülők támogató hozzáállása, az egyházközség tagjainak lelkileg együtt rezonáló imádsága szép közösségi ünneppé tette gyermekeink első szentáldozását, amely május 27-én történt. Ugyanezen a napon húszegynéhányan zárándokoltak el Máriapócsra a betegek búcsújára, délután pedig családi cseresznyezés és bográcsozás zárta a vasárnap programját.

Június 10-én elsőáldozás volt a Huszár-telep Sója Miklós Általános Iskolájának kápolnájában is. Az ünnepen Ábel püspök atya is együtt imádkozott a szülőkkel és elsőáldozó gyermekeikkel.

Jó szívvel, imádságos szeretettel köszöntjük ballagóinkat, érettségizőinket, vizsgázóinkat, felvételizőinket. Templomunkban rendszeresen imádkoz(t)unk értük ezekben a fontos hetekben.

Gratulálunk a máriapócsi Futózarándoklaton részt vett bátraknak, akik közül többen komoly helyezést is elérve értek célba.

Június 28-án lesz első parókusunk, Vaszkun György atya halálának tizenötödik évfordulója. Június 29-én, pénteken, Péter és Pál főapostolok ünnepén pannachidát végzünk érte a Szent Liturgia után.

Június 30-án esküvő miatt az alkonyati zsoltó a megszokottól eltérő időpontban, fél hétkor kezdődik.

Parókiánkon idén július 9-13. között lesz az immár hagyományos Logi-Suli Tábor 4-11 éves gyermekeknek. Jelentkezés Imre Lászlóné Kati néninél (06-30/455-02-20).

Két ünnepünk van a hónap folyamán: június 24-én Keresztelő János születését, június 29-én Péter és Pál apostolokat ünnepeljük.

Gratulálunk minden diákunknak, aki sikeresen befejezte a mögöttünk hagyott tanévet. Kiemelten köszöntjük Fedor Ádám barátunkat, aki a második félévben országos francia nyelvi versenyt nyert, majd a Curie kémia-verseny országos döntőjében ért el értékes második helyezést. Kalapemelve gratulálunk. Talentumaid a jó Isten ajándéka, Ádám; kívánjuk, hogy egész életedben ezt tudatosítva kamatoztasd a tehetségedet Isten dicsőségére és embertársaid javára.

* * * * *

A KERTVÁROSI GÖRÖGKATOLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG ÉRTESÍTŐJE

LEGYEZŐ

2018. JÚNIUS

„Ajándék ez, csodálatos ajándék.

A földig hajlok, úgy köszönöm meg.” (Márai S.)

Az Anyaszentegyház **házasságot** hirdet:

Ignác Gyula görögkatolikus vőlegény, Ignác Gyula és Havasi Ágnes szülők fia eljegyezte magának házastársul Obbágy Márta görögkatolikus hajadont, Obbágy László és Mosolygó Veronika szülők leányát. Esküvőjükre június 30-án 16.30 órakor kerül sor templomunkban.

A házasságkötésükre készülő fiatalok – parókus atya lánya és papnövendék vőlegénye – tisztelettel és szeretettel hívják és várják esküvőjükre az egyházközség tagjait.

„Szeressétek egymást, mert ez a tökéletesség köteléke.” (Kol 3,14)

Zakariás – minta papoknak és hitoktatóknak és mindnyájunknak

Zakariás Heródes király uralkodásának idején volt pap Jeruzsálemben. Feleségét Erzsébetnek hívták. Jótettekben gazdagon, feddhetetlenül járták útjukat. Tisztos életet éltek, mindketten igazak voltak Isten előtt.

Zakariás életének három mozzanatát idézzük fel. Szent Lukács evangéliumából a tömjénáldozatot bemutató Zakariást ismerjük, aki az angyal szavára megnémul a szentélyben. A Jakab-ősevangéliumból az Istenszülő templomba vezetését, valamint a kisgyermek János elrejtését idézzük fel.

1.

Zakariás igaz ember és jó pap; a legnagyobb tisztességgel teszi a dolgát: imádkozik, bemutatja az áldozatot, rendben tartja az istentisztelethez szükséges dolgokat, fogadja az Istennek szánt adományokat. Otthon van a templomtérben; igazi titokgazda, akinek valódi felségterülete az Isten háza. Neki is, a vele imádkozóknak is biztonságot nyújt az Isten közelségének stabilitást adó tudata, a sok száz éves hagyomány fundamentumán zajló liturgia.

A pap, a hitoktató templom- és liturgia-szeretete rendkívüli érték. Elnémulni a misztérium előtt, majd hálás szívvel Benedictust imádkozni meghívóbb, mint egy bármily jól tervezett/szervezett lelkipásztori/kateketikai program. Különösképpen, ha a ránk bízott közben elmond egy Magnificatót is...

2.

Az Istenszülő templomba vezetése ikonján Zakariásban azt a papot, azt a hitoktatót látjuk, aki várja a gyermekeket, a szülőket. Aki hív és fogad, és bevezeti a rá bízottakat a misztériumba. Lehajol a kicsinyekhez; meg is köszöni talán a szülőknél a bizalmat, hogy átadják neki gyermekeiket, akiket bevezet a templom belsejébe, hogy „a szentélyben nevelkedjenek.” Megéreztetni velük az istenközelség örömét, életre szóló lelki eligazítást ad, előkészíti a talajt, s a rá bízottak szomjas szívébe helyezi a hit magvát. Zakariás személyében igaz pap, igaz hitoktató áll előttünk az ünnep ikonján.

Zakariás imádságos, várakozó, „iniciációs” templomi léte ma is minta. A templom ajtajában nem strázsálhat akárki; a templom ajtajában a misztérium bűvöletében élő, megrendült, megérintett embernek, az Isten titkai tudójának, beavatottjának kell állnia. De e megrendíthetetlen belső bizonyossága mellett (vagy inkább ellenére?) Zakariásnak ma mégis hiányérzete van. Mert a templomajtóban nem tolonganak a Máriák, nem állnak sorban a Joákimok és Annák.

Az Istenszülő templomba vezetésének van egy olyan ikonja is, amelyen Zakariás nem csupán lehajol, de kihajol. Nem csupán hívja a gyermeket, bentről, hanem mintegy kilép eléje. Mondhatni, meglévő helyzetében, életállapotában akarja megérinteni, meghívni, fölemelni, átsegíteni a magas küszöbön.

Naponta tapasztaljuk, hogy a hagyományos megszólítás ma nem elég. Ki kell hajolni a szentélyből, ki kell lépni a templom ajtaján. Pál apostol a folyópartig ment Filippiben, és oda vitte a misztériumot, ahol az asszonyok a szennyest mosták, és a mindennapi életükről pletykáltak. Tudomásul kell vennünk, hogy a liturgia proskomídiája ott, a folyóparton kezdődik.

A célunk azonban nem lehet kevesebb, mint Zakariásé, aki a szentélybe vezet. Oda, ahol angyal táplál angyali kenyérrel. Az egyház szívébe, a liturgikus, az eucharisztikus közösségbe, amelyben az Ország létező valósága s az eljövendő Ország boldogító előérzete, az „ízleljétek és lássátok, milyen édes az Úr” gyönyörűséges tapasztalata nyugtázza le a vágyaiban önmagán mindig túlmutató, az Istenre javíthatatlanul éhező, szomjazó embert.

A templomajtón kihajló Zakariás a kilépés kötelező voltát példázza, amely Urunk megtestesülésének, az emberrel vállalt teljes közösségének egyenes következménye. Az ikonosztázián zárt és megnyitott királyi ajtaját egyaránt komolyan kell vennünk. Az egyház „ad intra” és „ad extra” élete épp attól kiegyensúlyozott, hogy magunk sem egyenbakancsban menetelünk egy szolgálati szabályzat alapján, hanem az evangélium bűvöletében élve szeretnénk megosztani, továbbadni a Krisztusban való lét szabadságát és örömét, és bevezetni minél többeket abba a titokba, amelynek valósága leginkább a liturgia csodájában érhető tetten.

3.

Nehéz szívvel, de felidézzük a harmadik történetet is Zakariásról. A Jakab-ősevangélium beszámol arról, hogy amikor Heródes meg akarja öletni a két éven aluli gyermekeket (köztük a mintegy másfél éves Jánost, Zakariás és Erzsébet gyermekét), akkor Erzsébet könnyek között imádkozik, hogy őrizze meg Isten a gyermeket: „Istennek szent hegye, fogadd be az anyát gyermekével együtt!” Ez meg is történik.

Zakariás eközben a templomban van, végzi a dolgát az Isten szolgálatában. Heródes kérdezi: „hová rejtetted el a fiadat?”, de hiába. Válasz híján a katonák kioltják Zakariás életét.

Élesedik a világ körülöttünk. Heródesek keresik a gyermekeinket. És – ne áltassuk magunkat – az életükre törnek.

Erzsébet könnyek között imádkozik, hogy őrizze meg Isten a gyermeket: „Istennek szent hegye, fogadd be az anyát gyermekével együtt!” Zakariás a templomban van. Fia veszélyben, ő a templomban. A pap a templomban, a katekéta, a hitoktató (olykor maga a papné) a gyermek(ek)kel a hegy gyomrában, az Úr angyalának oltalmazó fényességében.

Sapientia sat. A templom szentélye és a hegy gyomra is Noé bárkája. Jóllehet „nem igaz, hogy özönvízkor a tömeg a Noé-bárkára akar felkapaszkodni. A Noé-bárka látszik a leggyöngébb, legeggyűzőbb tákolmánynak, melynél egy bokor alja is többet ér.” Tudjuk mégis: egyedüli menedék.